

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 ianuarie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.300 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale 2-4

Decizia nr. 1.357 din 21 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia 5-8

Pagina	Pagina
Decizia nr. 1.450 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, precum și a prevederilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8-10
Decizia nr. 1.591 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	10-11
Decizia nr. 1.592 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală	12-13
Decizia nr. 1.605 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. II poziția 215 din anexa la Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative	13-14
Decizia nr. 1.630 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.300

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.250.1/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Martin cu prilejul soluționării unui litigiu de asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că actele normative criticate afectează un drept fundamental, respectiv dreptul la pensie, prin acordarea discreționară a anumitor sporuri. În același timp, arată că aceste acte fac trimitere, în ceea ce privește acordarea anumitor sporuri cu caracter permanent, la un act normativ abrogat încă din anul 2000, respectiv Legea nr. 46/2002. De asemenea, consideră că punctul la pensie este calculat în mod discreționar și discriminatoriu. În sfârșit, arată că dispozițiile de lege criticate nu sunt accesibile, în sensul arătat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Malone contra Regatului Unit* (1984).

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Viorel Martin în Dosarul nr. 5.250.1/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsește partea Casa Județeană de Pensii Timiș, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 încalcă dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție. În ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009, precum și ale art. 78² alin. (2) și art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, arată că acestea sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 47 alin. (2) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, susținând că autorul excepției critică, în realitate, modul de interpretare și aplicare a legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile următoarelor acte normative: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2005; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 154/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 14 mai 2009; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 14 mai 2009; și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 78² alin. (2) și art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 78² alin. (2): „*Prevederile alin. (1) se aplică numai în situațiile în care, potrivit legii, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează stagiile complete de cotizare prevăzute în anexa nr. 3, în funcție de data nașterii, respectiv stagiile complete de cotizare, în funcție de data deschiderii dreptului la pensie, conform prevederilor art. 167¹.*”;

— Art. 165¹: „(1) *Pensionarii sistemului public ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupe superioare de muncă, precum și cei care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale sau deosebite și ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației în vigoare după această dată beneficiază de o creștere a punctajelor realizate în aceste perioade, după cum urmează:*

a) *cu 50% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, sau în locuri încadrate în condiții speciale, potrivit legislației în vigoare după această dată;*

b) *cu 25% pentru perioadele în care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, sau în locuri încadrate în condiții deosebite, potrivit legislației în vigoare după această dată.*

(2) *Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care, la recalcularea pensiilor în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, cu completările ulterioare, pentru determinarea punctajului mediu anual s-a utilizat un alt stagiul complet de cotizare decât cel prevăzut de legislația pensiilor în vigoare la data înscrierii la pensie.”*

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale: art. 15 referitor la universalitatea legii, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 73 alin. (3) lit. p) referitor la domeniul de reglementare al legii organice și art. 115 alin. (6) referitor la domeniul de reglementare al ordonanțelor de urgență. De asemenea, consideră că se contravine dispozițiilor art. 20 din Constituție, prin raportare la prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, sunt invocate și considerentele hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen contra Cehiei*, și Hotărârea din 2 august 1984, pronunțată în Cauza *Malone contra Regatului Unit al Marii Britanii*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, excepție făcând dispozițiile Legii nr. 19/2000, autorul acesteia nu specifică dispozițiile actelor normative invocate pe care le consideră a fi încălcate, ci formulează o critică generală a acestora. Având în vedere însă dispozițiile Legii nr. 19/2000 amintite, precum și contextul speței în care a fost ridicată excepția, Curtea apreciază că problemele de neconstituționalitate vizate privesc, în mod concret, recalcularea pensiilor persoanelor care au desfășurat munca în grupele I și II de muncă, potrivit legislației anterioare.

Referitor la critica privind dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005, care reglementează cadrul general în care se desfășoară recalcularea pensiilor, Curtea observă că a mai analizat acest act normativ, în ansamblul său, prin raportare la aceleași texte constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză. În acest sens este Decizia nr. 88 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 15 martie 2007. Având în vedere că în prezenta cauză nu sunt invocate elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, Curtea constată că soluția de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 și dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, Curtea observă că acestea introduc, respectiv modifică, în cuprinsul Legii nr. 19/2000, dispozițiile art. 78² și art. 165¹, reglementând și aspecte legate de aplicarea acestor prevederi.

Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008, având în vedere inechitățile care rezultau din reglementarea

existentă până la acea dată în ceea ce privește persoanele care au desfășurat activitatea în fostele grupe I sau II de muncă, a introdus art. 78¹ în Legea nr. 19/2000, prin care s-a prevăzut acordarea unor sporuri la calculul pensiei pentru această categorie de persoane. De asemenea, a fost reglementată acordarea acestor sporuri și persoanelor ale căror pensii fuseseră deja recalculat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005, fiind prevăzută totodată și eșalonarea plății acestor sporuri, precum și alte aspecte privind aplicarea.

Ulterior, având în vedere intervenția unei legislații paralele, dar cu un conținut diferit, care reglementa același domeniu ca și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008, respectiv a Legii nr. 218//2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2008, a fost emisă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, al cărei scop a fost intervenția rapidă pentru a se evita problemele de aplicare a legii. Acest act normativ a dat un nou conținut dispozițiilor art. 78² din Legea nr. 19/2000, în vigoare și în prezent. De asemenea, a modificat art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 și a dat o nouă redactare dispozițiilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, care fusese introdus prin Legea nr. 218/2008, această din urmă modificare urmând a intra însă în vigoare la data de 1 ianuarie 2010, potrivit art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 — alături de alte reglementări care nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, motiv pentru care nu vor fi supuse controlului de constituționalitate — prorogă, prin art. V, intrarea în vigoare a modificărilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, la data de 1 ianuarie 2011.

Prin urmare, în prezent art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 este în vigoare în forma reglementată de Legea nr. 218/2008.

Autorul excepției critică aceste acte normative, arătând că acestea au acordat, în mod discreționar și discriminatoriu, sporuri permanente, care afectează dreptul la pensie. Nu arată

însă sub ce aspect legea este inechitabilă și nici care sunt categoriile de pensionari între care se creează discriminări.

În atari condiții, Curtea nu poate constata decât că textele de lege criticate nu creează discriminări între persoane aflate în aceeași situație. Ipotezele diferite vizează persoane aflate în situații diferite, fapt ce nu contravine principiului egalității în drepturi, care nu are semnificația uniformității, astfel că situații diferite justifică și chiar impun un tratament juridic diferit.

În același timp, Curtea observă că textele de lege criticate au urmărit chiar îndepărtarea unor inechități ce rezultau din reglementările anterioare, care nu țineau cont de anumite bonusuri ce fuseseră acordate la stagiul de cotizare și care, potrivit legislației în vigoare, nu reprezentau perioade contributive, astfel că s-a reglementat acordarea unor sporuri care să compenseze aceste inechități.

Așadar, critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16, 44 și 47 din Constituție este neîntemeiată. De asemenea, întrucât nu a fost afectat vreun drept fundamental, critica raportată la dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție este lipsită de teme.

În continuare, Curtea reține că trimiterile din legislația actuală la reglementările anterioare nu au semnificația retroactivității legii, așa cum pare să rezulte din critica de neconstituționalitate, ci sunt necesare pentru a se identifica ipotezele din vechea lege care urmează a fi reglementate prin noile prevederi legale în vigoare.

În ceea ce privește critica referitoare la imprevizibilitatea normei legale, Curtea constată că, în condițiile în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 a unificat reglementarea art. 78² din Legea nr. 19/2000, problemele generate de paralelismul legislativ au încetat să mai existe, astfel că nu se mai poate susține că textele de lege criticate generează efecte care nu pot fi prevăzute sau anticipate.

În sfârșit, Curtea reține că Legea nr. 19/2000 a fost adoptată cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la legile organice, fapt pentru care critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. p) este lipsită de teme.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Viorel Martin în Dosarul nr. 5.250.1/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.357

din 21 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Seraphina Ivona Fulicea, Ion Mihnea Alexandru Romalo, Gilles Maurice Marie Bragadir, Irene Jaqueline Marie Lodin de Lepinay, Șerban George Costandaky, Sabine Anne-Marie Dioudonnat, Helene Yvonne Germaine Bragadir Davis și Nicolas Andre Bragadir în Dosarul nr. 43.485/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal se prezintă avocatul Anca Ghencea, pentru Seraphina Ivona Fulicea, Ion Mihnea Alexandru Romalo, Gilles Maurice Marie Bragadir, Irene Jaqueline Marie Lodin de Lepinay, Sabine Anne-Marie Dioudonnat, Helene Yvonne Germaine Bragadir Davis și Nicolas Andre Bragadir, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Pentru Șerban George Costandaky se prezintă avocata Cristiana I. Stoica, cu împuternicire avocațială depusă la dosar.

Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 748D/2010 și nr. 1.053D/2010, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate de Societatea Comercială „Flamingo Fun Club” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 44.192/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială și de R.A.D.E.F. „România Film” în Dosarul nr. 687/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Părțile prezente nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 748D/2010 și

nr. 1.053D/2010 la Dosarul nr. 654D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorilor părților prezente care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 și ca neîntemeiată a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege, arătând că aceeași soluție cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate în prezenta cauză a fost pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 43.485/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. II pct.1 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”.**

Excepția a fost ridicată de Seraphina Ivona Fulicea, Ion Mihnea Alexandru Romalo, Gilles Maurice Marie Bragadir, Irene Jaqueline Marie Lodin de Lepinay, Șerban George Costandaky, Sabine Anne-Marie Dioudonnat, Helene Yvonne Germaine Bragadir Davis și Nicolas Andre Bragadir.

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 44.192/3/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „articolului unic pct. 8 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, cu referire la punctele 1, 2, 5, 9, 11 și 12 ale art. II”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Flamingo Fun Club” — S.R.L. din Pitești.**

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 687/64/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „pct. 8 (art. II punctele 1, 2, 5, 9, 11 și 12) din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și**

pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”, excepție ridicată de R.A.D.E.F. „România Film”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile din lege criticate sunt neconstituționale pentru următoarele motive, redată în ordinea invocării lor:

— contravin art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece prin această măsură statul a intervenit în favoarea unei părți, prin transferul bunului în patrimoniul altei persoane juridice, ceea ce face ca demersul lor juridic să fie inutil. De asemenea, se consideră că textul de lege criticat contravine art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, întrucât, deși au câștigat un drept printr-o hotărâre irevocabilă, nu îl pot valorifica, deoarece bunul nu mai există în patrimoniul persoanei obligate să îl restituie;

— dispune trecerea din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a unor bunuri imobile și mobile, fără ca acestea să fie declarate ca fiind bunuri de uz sau de interes public local, încălcând astfel dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție și prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, care „nu prevede nicio modalitate de trecere a unui bun din domeniul privat al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale”, ceea ce prevede, în schimb, Legea nr. 303/2008;

— „nu există și nu poate exista, potrivit Constituției și Legii nr. 213/1998, un domeniu public sau privat al autorităților administrativ-teritoriale”, astfel cum prevede „art. II pct. 9 din Legea nr. 303/2008”, și nici subiectul de drept public determinat de „sectoarele municipiului București”, deoarece unitățile administrativ-teritoriale menționate în art. 136 alin. (2) din Constituție reprezintă, potrivit art. 21 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, „comuna, orașul și județul”;

— contravin principiului autonomiei locale, statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol”;

— contravin art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile[...]*”. Astfel, cu toate că prin art. II pct. 1 din legea criticată sălile și grădinile de spectacol cinematografic sunt trecute din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, iar prin pct. 9 al aceluiași articol se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în temeiul acestor prevederi legale din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități, totuși, la pct. 11, se dispune că autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea titularului contractului de închiriere a respectivului imobil. Cu privire la bunurile mobile rezultate prin investițiile contractantului, se arată că, „deși pct. 1 al art. II din Legea nr. 303/2008 dispune că bunurile mobile trec în domeniul public, la pct. 2 al aceluiași articol se arată că aceste bunuri trec, în același timp, și în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora”. Se realizează astfel o naționalizare, un transfer silit de proprietate care operează din patrimoniul Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor „România Film”, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție;

— Legea nr. 303/2008 a fost adoptată cu încălcarea art. 76 alin. (1) din Constituție, deoarece prevederile art. II din Legea

nr. 303/2008 au fost introduse și adoptate în Camera Deputaților, după ce legea fusese dezbătută și adoptată în Senat ca primă Cameră sesizată, iar la adoptarea legii nu a fost întrunit cvorumul necesar, respectiv votul majorității fiecărei Camere, ci votul majorității membrilor prezenți, necesar adoptării legilor ordinare.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât legiuitorul poate să reglementeze transmiterea unor bunuri din domeniul privat al statului în domeniul public și/sau privat al unităților administrativ-teritoriale locale. Potrivit art. 136 alin. (1) din Constituție, proprietatea este publică sau privată, iar în calitate de proprietar, statul are dreptul, prin organele sale competente, să afecteze unei utilități publice sau locale oricare dintre bunurile pe care le deține în proprietate privată, în speță sălile și grădinile de spectacol cinematografic. Dreptul de administrare a unor astfel de bunuri conferă titularului doar un drept de posesie și folosință în scopul pentru care au fost atribuite.

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile pct. 8 (art. II pct. 11 și 12) din Legea nr. 303/2008 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și art. 136 alin. (4), iar prevederile pct. 8 (art. II pct. 1) din aceeași lege sunt neconstituționale în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, în măsura în care se interpretează în sensul că aceste consilii locale ale sectoarelor municipiului București ar avea în privința administrării domeniului public sau privat al municipiului alte atribuții decât cele date prin hotărârea Consiliului General al Municipiului București.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția referitoare la prevederile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al art. unic din Legea nr. 303/2008 este neîntemeiată. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.217/2008. În ceea ce privește excepția referitoare la prevederile art. II pct. 2, 11 și 12 din aceeași lege, arată că este inadmisibilă, întrucât Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 269/2010, a statuat că aceste prevederi de lege sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, susținerile părților prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii

nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia.

Analizând prevederile de lege criticate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie, din examinarea succesiunii actelor normative în materie, dispozițiile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006. Aceste texte au fost modificate și completate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008, astfel cum dispozițiile art. II pct. 1 din această ordonanță au fost, la rândul lor, modificate și completate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008. Textele legale criticate au următorul conținut:

„Art. II. — 1. La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orașenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.

2. Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.

[...]

5. Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1—4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România Film», în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre.

[...]

9. Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale.

[...]

11. În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic

s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale.

12. În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare. [...]”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat și alin. (5) care consacră supremația Constituției, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 73 alin. (3) lit. m) conform cărora regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, art. 76 alin. (1) potrivit căruia „Legile organice (...) se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere”, art. 120 alin. (1) referitor la principiul autonomiei locale și art. 136 — „Proprietatea”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că asupra dispozițiilor legale criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 aprilie 2010, și Decizia nr. 1.217 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2008. Cu acele prilejuri, instanța de contencios constituțional a constatat că prevederile art. II pct. 2 (în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic), pct. 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 sunt neconstituționale. Prin aceeași decizie a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege.

Întrucât prevederile art. II pct. 2, 11 și 12 au fost declarate neconstituționale (în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic) prin decizia menționată și având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006.

Referitor la dispozițiile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, Curtea, prin Decizia nr. 1.217 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2008, a reținut că dispozițiile art. II pct. 1 din legea criticată corespund exigențelor impuse de art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție. Dispozițiile art. II pct. 5 din lege reglementează modalitatea practică prin care unitatea administrativ-teritorială preia în proprietate publică și spre administrare bunurile mobile și imobile prevăzute la pct. 1—4 din actul normativ criticat, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea principiului autonomiei locale, prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție. În sfârșit, dispozițiile art. II pct. 9, de asemenea criticate, interzic autorităților administrației publice locale trecerea respectivelor bunuri imobile din domeniul public în domeniul lor privat. Or, aceasta este o măsură menită să asigure respectarea principiului inalienabilității proprietății publice.

Avându-se în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză. Astfel, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Flamingo Fun Club” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 44.192/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială și de R.A.D.E.F. „România Film” în Dosarul nr. 687/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Seraphina Ivona Fulcea, Ion Mihnea Alexandru Romalo, Gilles Maurice Marie Bragadir, Irene Jaqueline Marie Lodin de Lepinay, Șerban George Costandaky, Sabine Anne-Marie Dioudonnat, Helene Yvonne Germaine Bragadir Davis și Nicolas Andre Bragadir în Dosarul nr. 43.485/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, de Societatea Comercială „Flamingo Fun Club” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 44.192/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială și de R.A.D.E.F. „România Film” în Dosarul nr. 687/64/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.450

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, precum și a prevederilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Mircioagă în Dosarul nr. 238/272/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 238/272/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, precum și a prevederilor art. 95 alin. (1) din

prevederilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, „respectiv prevederilor art. 867 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002”. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Ion Mircioagă într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva Sentinței civile nr. 387 din 27 aprilie 2009 a Judecătoria Orăștie prin care i s-a respins plângerea civilă privind anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției precizează că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (8) privind unele drepturi ale celui reținut sau arestat, ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea contenciosului administrativ prin lege organică și ale art. 115 alin. (1) privind legea specială de abilitare a Guvernului, precum și celor ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că textele de lege criticate instituie vinovăția contravențională, prin folosirea noțiunii de „contravenient” și prin faptul că sarcina probei în procedura judiciară contravențională de drept comun aparține petentului și încalcă astfel prezumția de nevinovăție. Dispozițiile criticate instituie prezumția legală absolută privind legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, stabilind în sarcina contravenientului răsturnarea acestei prezumții pentru a-și dovedi nevinovăția, și nicidecum în sarcina celui care a stabilit vinovăția.

Totodată, susține că sunt încălcate și prevederile art. 73 alin. (3) lit. k) și ale art. 115 alin. (1) din Constituție, deoarece materia contravențională aparține domeniului contenciosului administrativ, reglementat exclusiv prin lege organică, având în vedere „raporturile stabilite între cetățean și autoritățile publice prin acte administrative, iar nu raporturi constatate unilateral, ca un liber arbitru, de un organ constator, de al cărui subiectivism depinde măsura prezumtivei încălcări a conduitei prescrise printr-un act normativ”.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 659/2009, nr. 608/2009, nr. 1.333/2009, nr. 1.324/2009 și nr. 559/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ordonanța în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele criticate punctual fac parte din cap. II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, cap. III, intitulat „*Aplicarea sancțiunilor contravenționale*”, și cap. IV, intitulat „*Căile de atac*”, iar în cuprinsul acestora sunt reglementate aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție, condițiile de întocmire a acestuia și sancțiunea aplicabilă în cazul lipsei unor mențiuni, precum și soluționarea căilor de atac.

Totodată, potrivit încheierii de sesizare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile „art. 867 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002”. Din examinarea conținutului notelor scrise prin care s-a invocat excepția de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, obiect al excepției îl constituie prevederile art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, iar indicarea „art. 867 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice” în dispozitivul încheierii de sesizare ca obiect al excepției se datorează unei greșeli materiale.

Prevederile art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au următorul conținut: *„Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2).”*

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (8) privind unele drepturi ale celui reținut sau arestat, ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea contenciosului administrativ prin lege organică și ale art. 115 alin. (1) privind legea specială de abilitare a Guvernului, precum și ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 608 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 16 iunie 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, precum și a prevederilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor ca și cel din prezentul dosar, Ion Mircioagă.

Cu acel prilej Curtea a reiterat jurisprudența sa constantă în materia Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, potrivit căreia utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „contravenient” nu are

semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție. De asemenea, Curtea a statuat că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Referitor la obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constator, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, reținând cu acel prilej că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea

adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, Curtea constată că autorul acesteia nu a formulat critici de neconstituționalitate distincte față de cele referitoare la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001. Or, instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului excepției sub aspectul motivării acesteia, astfel că, având în vedere și prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 95 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Mircioagă în Dosarul nr. 238/272/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a ordonanței în ansamblul său, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.591

din 9 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) și (7)
din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Marieta Safta — prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind

executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Valentin Bișog în Dosarul nr. 959/245/2010 al Judecătoria Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 959/245/2010, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Valentin Bișog.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele criticate sunt neconstituționale, deoarece sancțiunea ce i-a fost aplicată a fost executată înainte ca autorul excepției să se poată adresa unei instanțe de judecată, ceea ce face ca această cale de atac să fie golită de conținut.

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină nu produce efect suspensiv de executare, cu excepția prevăzută de lege, nu afectează principiul prezumției de nevinovăție, aplicarea sancțiunii disciplinare neimplicând pronunțarea instanței asupra fondului procesului, adică asupra vinovăției inculpatului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Valentin Bișog în Dosarul nr. 959/245/2010 al Judecătoria Iași — Secția penală.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cuprinse în art. 74 alin. (2) și (7), potrivit cărora: „(2) *Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii. [...]*”

(7) *Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006, în raport cu critici similare, vizând faptul că sancțiunile aplicate de comisia de disciplină din cadrul locului de deținere sunt puse în executare înainte de a rămâne definitive. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.114 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 26 noiembrie 2008, prin care Curtea, constatând că art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 se referă la măsurile disciplinare și la plângerea împotriva acestora, care, spre deosebire de căile procesuale de atac în materie penală caracterizate prin efectul suspensiv, au cu totul alt regim, a respins, pentru motivele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate invocată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, autorul excepției nu motivează în niciun fel pretinsa neconstituționalitate a acestora. Prin urmare, nu sunt îndeplinite cerințele imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. Așadar, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.592

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Florica Georgescu în Dosarul nr. 1.532/4/2010 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, asistat de avocat Ion Costin, din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială la dosar.

Având cuvântul, autorul excepției, prin avocat, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, expunând, pe larg, considerentele care fundamentează temeinicia acesteia. Depune concluzii scrise la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.532/4/2010, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Florica Georgescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate restricționează accesul la justiție, „astfel că sunt înlăturate cazurile privind soluțiile de neîncepere a urmăririi penale, în care instanțele au respins plângerea în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală și ulterior s-au descoperit fapte sau împrejurări noi.” Se creează o situație discriminatorie în sensul că unii justițiabili pot avea posibilitatea de a formula cerere de revizuire, alții fiind excluși de la beneficiul acestei căi de atac.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că nu este îngădit accesul liber la justiție și nici nu se creează o situație discriminatorie justițiabililor, întrucât calea de atac a revizuirii are scopul de a anula o hotărâre definitivă care conține erori de fapt; în consecință, descoperirea faptelor sau împrejurărilor noi trebuie să poată dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare. De altfel, hotărârile judecătorești prin care se rezolvă fondul cauzei nu pot fi supuse revizuirii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „*Cazul de la lit. a) constituie motiv de revizuire, dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare.*”

Art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală prevede că „*Revizuirea poate fi cerută când:*

a) *s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei;*”.

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, prin Decizia nr. 576 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 7 august 2007 și Decizia nr. 1.461 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 noiembrie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că revizuirea constituie o cale extraordinară de atac, reglementată de legiuitor în temeiul prerogativelor acordate acestuia de prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Aceste dispoziții constituționale conferă legiuitorului competența exclusivă de a stabili procedura de judecată și îl îndrituiesc pe acesta ca, în considerarea unor situații deosebite, să stabilească reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, așa cum este și cazul reglementării privind hotărârile judecătorești supuse revizuirii. Nu se aduce astfel atingere liberului acces la justiție, întrucât, așa cum a statuat în mod constant Curtea în jurisprudența sa, liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de

desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i, așa cum s-a arătat, legiuitorului. Prevederile legale criticate, reglementând o cale de atac extraordinară împotriva hotărârilor judecătorești, nu îngrădesc, ci permit liberul acces la justiție, în concordanță și cu dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

În considerentele deciziilor pronunțate, referindu-se la critici similare celor formulate în prezenta cauză, care pun în discuție soluțiile prin care instanțele resping plângerile în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală, Curtea s-a referit și la

soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în ședința din 19 martie 2007, când prin Decizia nr. XVII s-a admis recursul în interesul legii și s-a stabilit că cererea de revizuire îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. a) și b) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Florica Georgescu în Dosarul nr. 1.532/4/2010 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.605

din 9 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. II poziția 215
din anexa la Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa la lege, pct. II poziția 215 din Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, excepție ridicată de Viorica Bănărescu în Dosarul nr. 1.159/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă,

întrucât excepția tinde la cenzurarea politicii sociale a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.159/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa la lege, pct. II poziția 215 din Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative**, excepție ridicată de Viorica Bănărescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii autorului excepției de acordare a ajutorului la care erau îndreptățite mamele cu mai mulți copii, în temeiul Decretului nr. 410/1985.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că este neconstituțională abrogarea acestui drept care se acorda mamelor cu mai mulți copii, având în vedere obligațiile specifice ale mamelor cu privire la creșterea și educarea copiilor. Aceste obligații suplimentare constituie pentru mamă un efort suplimentar atât din punct de vedere psihic, cât și fizic. Se susține că, indiferent de veniturile pe care acestea le realizează,

ajutorul menționat constituie o recompensă pentru mame, iar temeiul constituțional al acordării acestora se regăsește în art. 47 al Constituției.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, întrucât eliminarea ajutorului prevăzut de art. 18—21 din Decretul nr. 410/1985 nu echivalează cu încălcarea *de plano* a textului art. 47 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, arătând că ajutorul în cauză nu este preconstituit din perioada activă a vieții individului, ceea ce înseamnă că nu se poate angaja obligația corelativă a statului de plăti o indemnizație care să fie guvernată de principiul contributivității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile articolului unic, anexa la lege, pct. II poziția 215 din Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 13 ianuarie 1998. Totuși, Curtea observă că, din punct de vedere al tehnicii legislative, textul criticat se identifică cu pct. II poziția 215 din anexa: *Actele*

normative care sunt și rămân abrogate la Legea nr. 7/1998, care are următorul cuprins:

„ANEXĂ: *Acte normative care sunt și rămân abrogate [...]*

II. Decrete și hotărâri ale Consiliului de Stat [...]

— *Decretul nr. 410/1985 privind alocația de stat și indemnizația pentru copii, ajutoarele ce se acordă mamelor cu mai mulți copii și soțiilor de militari în termen, precum și indemnizația de naștere, publicat în Buletinul Oficial nr. 76 din 26 decembrie 1985, cu modificările ulterioare”.*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 47 privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică numai în mod formal dispoziția de abrogare a Decretului nr. 410/1985, intenția sa reală fiind aceea de a se reintroduce ajutorul acordat mamelor cu mai mulți copii. În acest sens, Curtea reține următoarele:

— art. 18—21 din Decretul nr. 410/1985 prevedeau acordarea unui ajutor mamelor cu mai mulți copii;

— prevederile mai sus menționate au fost abrogate în mod expres prin dispozițiile art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 29 iunie 1995. Totodată, prin această lege au fost reasezate ajutoarele cu caracter social care se acordau în funcție de anumite criterii, cel mai important fiind nivelul venitului pe familie;

— Legea nr. 7/1998 nu face altceva decât să *declare că Decretul nr. 485/1985 rămâne abrogat*, întrucât toate prevederile acestuia au fost anterior abrogate prin mai multe acte normative succesive;

— ulterior, Legea nr. 67/1995 a fost abrogată prin art. 35 din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 20 iulie 2001, care a introdus conceptul de venit minim garantat în funcție de care se acordă diversele ajutoare cu caracter social.

Astfel, Curtea constată că politica legiuitorului în domeniul social nu poate fi cenzurată de instanța constituțională sub aspectul reînvierii unor vechi forme de ajutor social ce **nu au relevanță constituțională**. Acest lucru ar transforma Curtea Constituțională într-un legiuitor pozitiv, iar prin decizia sa ar completa ajutoarele sociale deja existente.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. II poziția 215 din anexa la Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, excepție ridicată de Viorica Bănărescu în Dosarul nr. 1.159/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.630

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Marian Belu în Dosarul nr. 9.272/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București, precum și de către Valeria Bozdoc în Dosarul nr. 30.943/299/2009 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se prezintă, personal, Valeria Bozdoc, autor al excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 840D/2010, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, la Dosarul nr. 834D/2010, Marian Belu, autor al excepției de neconstituționalitate, a depus note scrise prin care solicită admiterea acesteia, deoarece prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21, 44 și 53 din Constituție.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării Dosarelor nr. 834D/2010 și nr. 840D/2010, având în vedere obiectul identic al acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 840D/2010 la Dosarul nr. 834D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.272/299/2010, și Încheierea din 19 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30.943/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local**, excepție ridicată de Marian Belu și

Valeria Bozdoc cu prilejul soluționării unor plângeri împotriva încheierii de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21, 44 și 53, deoarece permit transferul dreptului de proprietate și intabularea acestuia pe numele unui alt titular, deși pe rolul instanțelor există acțiuni formulate de către proprietari cu privire la cuantumul despăgubirilor pentru expropriere.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, apreciază că modalitatea de transfer al dreptului de proprietate, prevăzută de Legea nr. 198/2004, respectă exigențele art. 44 alin. (3) din Constituție, întrucât despăgubirea este prealabilă. Faptul că art. 9 din acest act normativ prevede expres posibilitatea proprietarilor expropriați de a contesta cuantumul despăgubirilor în instanță, urmând ca justiția să stabilească dacă acestea sunt echitabile, asigură respectarea art. 44 alin. (6) și art. 21 din Legea fundamentală. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 53, instanța consideră că acestea nu sunt aplicabile în speță.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, care prevăd că, *„(1) Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii consemnate în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și ale art. 6 alin. (2) se poate adresa instanței judecătorești competente în termen de 30 de zile de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus exproprierii, iar exercitarea căilor de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, respectiv transferul dreptului de proprietate asupra terenului.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în prezenta cauză, având motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.205 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut, în esență, făcând referire la jurisprudența sa anterioară, și anume Decizia nr. 910 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 504 din 22 iulie 2009, că Legea nr. 198/2004, în ansamblul său, conține dispoziții care asigură cadrul legal privind procedura de expropriere și stabilire a despăgubirilor, apărarea dreptului de proprietate și a dreptului de a contesta, pe cale judiciară, cuantumul despăgubirilor, în acord cu dispozițiile constituționale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Marian Belu în Dosarul nr. 9.272/299/2010 al Judecătorei Sectorului 1 București, precum și de către Valeria Bozdoc în Dosarul nr. 30.943/299/2009 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 449497